

ஆடுக ஊஞ்சல்

கவிதைகள்

மெ மெ. மெய்யப்பன்

Acc. No.
30813.

மெ. மெ. மெய்யப்பன் - விசாலாட்சி
அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு மணிவிழாவில்
வெளியிடப்பெற்றது.
பிள்ளையார்பட்டி.

8.4.2001

ஆடுக ஊஞ்சல்

மெ. மெ. மெய்யப்பன்

எங்கள் தந்தையார்

திரு. மெ. மெ. மெய்யப்பன், தாயார் திருமதி. விசாலாட்சி,
மணி விழாவில் உங்கள் நல் ஆசி வேண்டி

அன்பளிப்பு

திருமதி. உமா மெய்யப்பன்

திருமதி. சித்ரா சிவராமன்

KOVILOOR VEDANTA MUTT

மெ. மெ. வீடு, மெ. மெ. வீதி, காரைக்குடி, - 630 001.

8.4.2001

கோவிலூர் ஆதீனம்

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ நாச்சியப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஆசி உரை

மணி விழாத் தம்பதியர் மெய்யப்பன் - விசாலாட்சி இருவரும் நம் பால் உள்ளார்ந்த ஆத்மார்த்தமான பற்றும் பக்தியும் மிக்கவர்கள். நம் மடங்களுக்காக, குறிப்பாக ரிஷிகேஷ “கோவிலூர் வேதாந்த மடத்திற்காக” மிகுந்த தொண்டியற்றி வரும் நல்லவர்கள். மனித நேயம் மிக்கவர்கள். நம் அணுக்கத் தொண்டர்கள்.

மெய்யப்பன் தமிழில் ஆர்வமும் நல்ல கவிதை இயற்றும் ஆற்றலும் உடையவர்கள். அவர்தம் கவிதைகளிற் சிலவற்றைத் தொகுத்துச் சிறப்பு வெளியீடாக மணிவிழா நன்னாளில் அவர்தம் மக்கள் உமா, சித்ரா வெளியிடுகிறார்கள்.

மெய்யப்பன் - விசாலாட்சி இருவரும் வாழ்வில் அவர்கள் விரும்பும் அமைதியும் ஆனந்தமும் பெற்றுப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்ந்து அடியார் தொண்டியற்றவும் அவர்தம் மக்கள் எல்லா மேன்மைகளையும் பெற்றுச் சிறக்கவும் ஸ்ரீமத் கோவிலூர் ஆண்டவர் அருள் புரிவாராக! நம் ஆசிகள்

சற்குருநாதர் துணை.

ஓர் அக நோக்கு

அறுபது ஆண்டுகள் வாழ்க்கை வாழ்ந்தாகி விட்டது. ஆற்றுப் போக்கான நீரோட்டம் போல் இயல்பான வாழ்க்கை. பட்டியல் இடச் சாதனைகள் அதிகம் இல்லை. நெஞ்சிற் காயங்களும் இல்லை, வடுக்களும் இல்லை.

1941ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 16ம் தேதி (சித்திரை நட்சத்திரம்) காரைக்குடியின் முதற்குடியான மெ.மெ. வீட்டில் ரெங்கநாதன் என்கின்ற மெய்யப்ப செட்டியார் பேரனாக அண்ணாமலை என்கின்ற மெய்யப்ப செட்டியார் அழகம்மை ஆச்சிக்கு மூத்த மகனாகப் பிறப்பு (தம்பி வள்ளியப்பன் தங்கை அழகம்மை). இளம் வயதிலேயே தந்தை, ஐயாவை இழந்து பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டதால் நெறிதவற அஞ்சுகின்ற, அன்பையும் பாசத்தையும் பெரிதாக மதிக்கின்ற குணம், பொருள் நிலை பற்றி அதிகம் மறுகாத மனம், அசையாத இறை அன்பு, இவை இயல்பாகிப் போன இளமை.

ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் விண்ணப்பப் படிவம் பூர்த்தி செய்தது முதற்கொண்டு முதுகலை அறிவியற் பட்டம் வரை தானே தேர்வு செய்து கற்று வளர்ந்த சுதந்திரம். இன்று வரை யாருக்கும் கட்டுப்பட்டதும் இல்லை. கட்டுப் படுத்தியதும் இல்லை, யாவரையும் சுய கௌரவம் கொண்ட சுதந்திரர்களாகக் கருதி நடத்தும் பழக்கம்.

இயல்பை ஒட்டியே வாழ்ந்த காரணத்தாலும் வெற்றி கொள்ளும் வெறி இல்லாமையாலும் ஆசைப்பட்ட உயரங்களைத் தொட முடிந்ததில்லை. காட்டாற்றுப் பாய்ச்சல் இல்லாததால் காயங்களும் இல்லை.

அமைதியான அக வாழ்க்கை. ஏற்றத்தாழ்வுகளிலும் கை கோர்த்து நடந்து வரும் நல்ல மனைவி. பாசம் மிக்க மக்கள் (உமா, சித்ரா) மருமக்கள் (அழகு சுந்தர்ம் மெய்யப்பன், சிவராமன்) பேரக் குழந்தைகள் விஷ்ணு மெய்யப்பன், பிரியா சிவராமன், ஸ்ரீநிவாஸ் சிவராமன், நல்ல உறவுகள். எக்காலத்தும் பேதங்கள் வந்ததில்லை. பிளவுகள் தோன்றியதில்லை.

தொழில் வாழ்விலே என்னுடைய குண இயல்புகளாலே சில இடங்களில் ஒத்துப் போக, வளைந்து கொடுக்க இயலாமல் போனதால் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்ததுண்டு. பின்னடைவுகள் நேர்ந்ததுண்டு. ஆனால் ஏற்றமோ தாழ்வோ எதுவும் மனதைப் பாதித்ததில்லை. கவலைகள் தோன்றி மறைந்தனவே தவிர காயப்படுத்தியதில்லை.

நட்பினை அதிகம் மதித்ததால் எங்கள் உறவுகள் நட்பின் வழியே ஏற்பட்டவையே. எனது ஐயா அமரர் ரெங்கனாதன் செட்டியாரும் எனது மனைவியின் ஐயா அமரர் சுப.சித. சிதம்பரம் செட்டியாரும் நண்பர்கள். எனது மூத்த மகள் உமாவின் மாமனார் திரு லண்டன் 'மெ'வும் எனது மாமனார் திரு சுப.சித. பழநியப்பனும் நண்பர்கள். இளைய மகள் சித்ராவின் மாமனார் திரு சீனிவாசனும் நானும் சிறு வயது தொட்டு நெருங்கிய நண்பர்கள். எனவே எல்லாத் திருமணங்களும் மனம் ஒத்து இயல்பாகப் பேசி முடிக்கப்பட்டு நடந்தவை.

என் வாழ்வில் எல்லா நன்மைக்கும், எங்கள் மன அமைதிக்கும் காரணம் எங்களை ஆட்கொண்ட இறைவன் அருள்மிகு தெண்டாயுதபாணியின அருள். தெண்டாயுத பாணியைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பல நேரங்களில் பாடியுள்ளேன். பெரும்பாலானவை கூட்டு வழிபாடுகளுக்காக எழுதப்பட்டு பாடப்பட்டு மறக்கப்பட்டன. பாதுகாக்கப்படவில்லை. அவற்றில் சில

பாதயாத்திரை மலர்களில் அச்சேறிய காரணத்தால் நிலைத்துவிட்டன. அவற்றில் முதன்மையாக “ஆடுக ஊஞ்சல்” எனும் பாடல் இருபதாண்டுகட்கு மேலாக பெரும்பாலான பழநி வழிநடை அன்பர்களால் பாடப்பட்டு வருகின்றது.

இவற்றையும் மற்ற கவிதைகளில் மாதிரிக்குச் சில கூட்டி இந்த நூல் என் செல்வ மக்கள் இருவரின் ஆசைக்காக வெளியிடப்படுகின்றது.

எனது நன்றிக்கும் வணக்கத்திற்கும் உரியவர்கள் உறவுவகையில் தந்தை தாய் அய்யா திரு. ரெங்கநாதன் செட்டியார் மற்றும் மாமனார் திரு. சுப.சித. பழநியப்ப செட்டியார். எனது தமிழ் ஆர்வத்திற்கும் தொண்டிற்கும் முழுமுதற் காரணமானவர் அமரர் அண்ணல் உயர்திரு சா. கணேசன் அவர்கள் (கம்பன் அடிப்பொடி). நான் முறையாகக் கற்காத தமிழை நூல் மூலம் ஊட்டியவர்கள் கவியரசர்கள், ச.து.சு. யோகியார், கண்ணதாசன், பாரதியார், கம்பன், மணிவாகப் பெருமான் மற்றும் பேராசான், அ.ச. ஞானசம்பந்தம், எங்களை அடியார் தொண்டில் ஈடுபடுத்திய எங்கள் ஆன்மீகக் குருமகா சந்நிதானம் தெய்வத்திரு நாச்சியப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகள், தெண்டாயுதபாணிக்கு அடுத்ததாக இவர்கள் யாவருக்கும் எங்கள் நன்றியுடன் அன்பு வணக்கங்கள்.

விநாயகர் துதி

ஐயாறு கொண்டோனின் அன்பான பாலாநீ
 அழைப்போரைக் காக்க தினமே
 வெவ்யோனின் அச்சாணி விரிந்தோட வைத்தாயே
 வினைநீக்கும் மூல முதலே
 செய்யோனாம் உன்தம்பி சீர்வேலன் புகழ்பாட
 சீராகத் தருக தமிழே
 கையோடும் எழுத்தாணி கணக்காகத் கருத்தாள
 காப்பாகும் ஐந்து கரமே.

முக்கனியுஞ்	சக்கரையும்	போலே-எங்கள்
முக்கண்ணன்	புத்தினே	கவியெழுதித் தாதா
எக்கணமும்	உன்னடிமை	நானே-தமிழில்
இன்கவிதை	எழுதிடவே	என்னெஞ்சில் வாவா
வீரகண்டவி	நாயகனே	தேவா-உன்றன்
விரைகழலை	நித்தந்துதி	செய்தாரைப் பாவால்
ஊறறிய	நான்பாட	வாவா-அமுதில்
ஊறிடுஞ்	சொல்லெடுத்து	என்றனுக்குத் தாதா.

வருவாய் முருகா

காப்பு

வாலைத் தமிழ்க்குமரி வாழுகின்ற காரைநகர்
மேலை ஊருணியின் மெய்வீர நாயகனே
வேலைக் கரமேந்தும் வேந்தன் புகழ்பாட
ஏழை எனக்குதவி என்கவிக்குக் காப்பாவாய்.

மாயாண்டி தன்மருகா மலையாடும் வேலவனே
நாயேனும் உன்னருளை நாடிவரச் செய்தவனே
வாயார உன்புகழை வண்டமிழாற் பாடிடவே
தாயாகித் தன்னருளைத் தருவாய் இதுசமயம்.

மேதினியில் எம்பிறப்பை மேலாக்கும் வேலவனே
ஆதிமுதல் மந்திரத்தை அப்னுக்குச் சொன்னவனே
ஆதிசக்திக் கெதிராக அடியவர்க்குப் பட்சமென
வாதிடவும் வந்தவனே வருவாய் இதுசமயம்.

அஞ்சு கரமுடையான் அருமையுள தம்பிநீ
நெஞ்சைப் பிளந்தொருகால் நீபார்க்க நேர்ந்தாலும்
பிஞ்சுக் கரமேந்தும் பெருவேலே தோன்றுமையா
விஞ்சுகுழ் வேலா வருவாய் இதுசமயம்.

அலைகடலில் படுந்துறங்கும் ஆயனுடை மாமருகா
நிலையின்றித் தவித்தாடும் நெஞ்சப் படகுதனை
நிலைநிறுத்தும் வேலவனே நல்லவழி காட்டநீ
மலைப்பழநி விட்டிறங்கி வருவாய் இதுசமயம்.

உள்ளூறு மானந்தம் உதறேப் பாடியுன்றன்
நல்லாற்று வழிநடக்கும் நல்லவரின் நாயகமே
வல்லார்க்கும் வல்லவனே வடிவே லாயுதனே
வல்லவினை தீர்க்கநீ வருவாய் இதுசமயம்.

அத்தா உனக்கடிமை ஆனபின்னும் எங்களுக்(கு)
எத்துயரும் வரலாமோ ஏனிந்த மாற்றமையா
பக்திச். குறைவோ பகர்ந்திடுக வேலவனே
வித்தைக் குருபரனே வருவாய் இதுசமயம்.

எய்ப்பிலொரு வைப்பெனவே இணையடியைப் பாடிவரும்
மெய்யடியார் தங்குறையை வேலவனே நீதீர்க்க
மொய்குழலாள் வள்ளியம்மை மோகத்தில் மறந்தாயோ
தைப்பூச நன்னாளில் தீர்ப்பாய் இதுசமயம்.

அடித்தடக்கி அயனார்க்கும் அறிவுரைத்த வேலவனே
அடித்தெழுத மாட்டாத அன்னாரின் கையெழுத்தால்
துடித்தலறுந் தூயோரின் துயர்துடைக்க வேண்டாமோ?
வடிவழகே வேலவனே வருவாய் இதுசமயம்

வட்டித்தொழில் மரத்தை வன்குரை சாய்த்திடவே
பெட்டைக் கிளிபோலப் பேதைமனம் புலம்புவதோ
கட்டிச் சமத்தழிகே கந்தையா! எங்குலத்தை
விட்டுக் கொடுக்காமல் வருவாய் இதுசமயம்.

அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் அடுத்தாரின் கைபார்த்துப்
பிஞ்சுமக்கள் ஐயா நீ பேதலிக்க விடலாமோ
குஞ்சங் குளுவானும் குமரா உன்னடிமை
பஞ்சைக் குரல்கேட்டு வருவாய் இதுசமயம்.

எங்கே சென்றாலும் எப்படித்தான் வாழ்ந்தாலும்
அங்கே ஊன்கோவில் அதற்குவருங் காவடிகள்
தங்க ரதமோட்டுந் தர்மங்கள் தழைத்தோங்க
மங்கையரின் பங்காளா வருவாய் இதுசமயம்.

யாராலும் அடிபட்டு யாமலறும் குரல்கேட்டும்
பாராது நீ இருந்தால் பரிவும் பிறக்கலையோ
ஒராடை தான் கட்டி உன்னைப்போல் ஆண்டியென
ஊரோடு வருகின்றார் வருவாய் இதுசமயம்.

ஐயாஓ என்றாலும் அழுகுரலைக் கேட்டபின்னும்
வையாய் கருணையென்றால் வடிவழிகே வேலவனே
உய்யா தமிழோமே உனக்கதுவும் அழகாமோ?
வையா புரிநாடா வருவாய் இதுசமயம்

இத்தரையில் வாழுதற்காய் எத்தனையோ தவறுகளை
அத்தனுன்றன் பிள்ளைகளும் அடிபுரண்டு செய்வதுண்டு
சித்தம் அழகியராய்ச் செய்திடவே வேலவனே
மெத்தக் கருணையுடன் வருவாய் இதுசமயம்.

அள்ளிக் கையிரண்டால் அன்புடனே அணைத்துவிட்டால்
கள்ளம் கரைந்துருகிக் கனிச்சாறா யாகாதோ
உள்ளம் இரங்கியென்றன் உள்ளத்துள் அமர்ந்திடவே
பிள்ளைப் பேரழகே வருவாய் இதுசமயம்.

வாயில்லா நல்லோரை வதைத்தின்ற சூரர்கள்
ஆயிரமாய் உள்ளாரே அவருயிரை வாங்கிடவே
தாயெடுத்துத் தந்ததிரு வேலெடுத்து மயிலேறிப்
பாயுமொளி வேகமுடன் வருவாய் இதுசமயம்.

சொல்லாலே மாலையிட்டுச் சுந்தரனை நினைந்துருகிச்
சொல்லாத நிலையடைந்து சுகமெல்லாம் அனுபவித்து
உள்ளாடும் உன்னொளியை உள்மனத்திற் கண்டிடவே
வில்லாளன் மருகோனே வருவாய் இதுசமயம்.

சின்னஞ் சிறுபிள்ளை சுவரதனிற் கிறுக்குவதை
உன்னைத் தாயெனவே உளமதிக்கும் காரணத்தாற்
பன்னிப் பாடிவிட்டேன் பாட்டிதனைக் கேட்டுவக்க
வண்ண மயிலேறி வருவாய் இதுசமயம்.

அகமாநும் வேலவன்

நீடுயர்ந்த மலைகுடைந்த குகையின் உள்ளே
 நின்றிருக்கும் கற்பகமே யானைக் கன்றே
 காடழித்து நாடாக்கிக் கொண்ட மக்கள்
 கட்டிவைத்த நல்லறங்கள் காக்குந் தேவே
 நீடுயர்ந்த வேலவனைப் பற்றி இந்தப்
 பாலகனும் தமிழாலே பதிகம் பாடப்
 பாடுகின்ற செந்தமிழிற் பிழையைப் போக்கிப்
 பாலிக்கும் உன்னடியைப் பணிவேன் அய்யா!

வேலைவிட்டால் வீடென்று வாழ்ந்த வாழ்வில்
 வேதனையே மீதமெனக் கண்டேன் நானே
 வேலைவிட்டுச் சூரனையும் மாய்த்த சுப்பா
 வியன்தமிழால் உன்னருளைப் பாடிப் பாடி
 நூலைவிட்டு மலைபிடிக்க நாடி நித்தம்
 நான்முயன்று பாடுகிறேன் நல்லாய் உந்தன்
 காலைவிட்டாற் கதியில்லை என்றே எந்தன்
 கண்ணீரால் மாலையிட்டேன் காப்பாய் அப்பா.

மருக்கொழுந்து வள்ளிக்காய் வனமே சென்றாய்
 மல்லகைப்பூத் தேவானை மணமே கொண்டாய்
 இருவருக்கு மட்டுந்தான் உந்தன் அன்போ
 எனக்கில்லை என்று சொன்னால் விடுவேன் நானே
 செருக்கழித்து என்னெஞ்சின் உள்ளுக் குள்ளே
 சீர்பக்தி விதையிட்டாய் செந்தில் வேலா
 தரங்கொண்ட பயிராகும் விளைவை எல்லாம்
 தனதாக்கிக் கொள்வாயே தந்தை நீயே.

கொண்டிருக்கும் மனம்வாக்குக் காயம் எல்லாம்
 குகநேசா உன்னரிய காலில் வைத்தே
 தெண்டனிட்டுச் சரணடைந்தோம் தனயர் நாங்கள்
 தளிர்போல நடைநடந்து தந்தை உந்தன்
 வண்டார்க்கும் வளச்சோலைப் பழநி நோக்கி
 வருகின்றோம் மனமடக்கி விரதங் காத்தே
 அன்பாடும் நெஞ்சுடைய அன்னை மார்கள்
 அகமாளும் வேலவனே அருள்வாய் அப்பா.

கலமிருக்கும் சோறெனிலும் கையி ருந்து
 கீழ்விழுந்தால் கடும்பசிக்குக் காணா தன்றோ
 நிலம்விதைத்த பயிர்கூட நெடிதாய் ஆகி
 நெல்மணியாய் வீடுவரும் திண்ணம் உண்டோ
 நிலையான பொருளென்று நிலத்தில் ஒன்று
 நிச்சயமாய் வருமென்று சொல்வார் உண்டோ
 மலைவாழும் வேலவனார் மனது வைத்தால்
 மனங்கொண்ட மலராவோம் மைந்தர் நாமே.

விதிவசத்தால் புயலாலே வாழ்வி ழுந்து
 வகையற்றுத் தவிக்கின்றார் உந்தன் மக்கள்
 கதிகாட்டி மனங்களிலே கவலை போக்கக்
 கதிர்வேலா வேலெடுத்து வருவா யிப்போ
 துதிபாடி உன்னடியைத் துதிப்ப தல்லால்
 துணையாகும் பொருளேதுந் தெரியா தப்பா
 சதிராடும் மயிலேறிச் சடுதி வந்தே
 தணிப்பாயே துயரத்தைத் தங்க வேளே.

நெஞ்சமதிற் கவலையெனும் வித்தை நட் டேன்
 நெடுமுச்சாம் அனற்காற்றை உலவ விட் டேன்
 அஞ்சியழுங் கண்ணீரை அதற்கு வார்த்தேன்
 அகந்தையுடன் சினமென்னும் உரத்தை இட் டேன்
 எஞ்சமத்துத் தோழர்களாம் ஐவர் கூடி
 இருவினையாம் மரமதனை வளர்த்தே விட்டார்
 வெஞ்சமரிற் குரனையும் வென்ற வேலா
 வழிகாட்டி மனக்காட்டை அழிப்பாய் அப்பா.

அறியாத பிள்ளைகட்கு அன்னை யாகி
 அடம்பிடித்தால் அடக்குகிற தந்தை யாதித்
 தெரியாத வழிகாட்டுந் தோழன் ஆகித்
 தெளிந்தபொருள் சொல்லுகிற குருவும் ஆகி
 நெறியோடு எம்வாழ்வை நடத்தி நீயே
 நெஞ்சுள்ள மாசெல்லாம் நீக்கி ஆண்டே
 பிறவாத பேறதனைப் பிள்ளைக் காக்கிப்
 பெருமானே அருளாளா தருவாய் நன்றே.

ஆறெழுத்து மந்திரத்தை ஒங்கிச் சொல்லி
 அடியெண்ணி வருகின்றார் அடியார் கூட்டம்
 சீரெடுத்துத் தமிழாலே சிந்தை ஒங்கச்
 சுப்பையா உன்நாமம் சொல்லிச் சொல்லி
 வேருடனே வினையறுத்து மாய்த்துப் போட
 வேலெடுத்து உனைக்காண விழைந்து வாரார்
 பாராளந்தான் மருகோனே பழநி யப்பா
 பாலரெம்மைக் காக்கவிழி திறப்பாய் அப்பா.

விளையாட்டாய் நடைகொண்டேன் வியந்தே போனேன்
 விளைந்திட்ட நிம்மதிக்கோ விலையே இல்லை
 அலைபாய்ந்தே அல்லாடும் நெஞ்சக் கூட்டில்
 அமைதியெனும் நங்கூரம் ஆழப் போட்டாய்
 அலைபாயும் கடல்போலும் அடியார் கூட்டில்
 அறித்தெடுத்தேன் நல்முத்தாய் அன்பை நானே
 நிலையாக இந்நிலையே நானும் பெற்றால்
 நிச்சயமாய் வேறெதுவும் வேண்டாம் அப்பா.

பாடுகிற செந்தமிழைப் பாலா தந்தாய்
 பாவாலே நிதமுன்னைப் பாடச் செய்தாய்
 ஓடுகிற உள்மூச்சும் உன்ன தன்றோ
 உள்வைத்த திறமெல்லாம் வெளியே காட்டித்
 தேடிவரும் வளத்தாலே தேவா உந்தன்
 திருவருளை நான் பரப்பச் செய்வாய் அப்பா
 கூடி வரும் பழுவடியார் கூட்டத் தோடே
 கூப்புகிறேன் கைத்தூக்கிக் காப்பாய் அப்பா!

உருகி வழியா வாருங்களே

சரஹண் பவனே சரஹண் பவனே
 சரஹண் பவனே ஷண்முகனே
 சரஹண் பவனே சரஹண் பவனே
 சரஹண் பவனே ஷண்முகனே

பாவளர் பழனிப் பதியினில் வாழும்
 பண்புடைச் சிறுமியர் வாருங்களே
 தேவனின் சேவடி தலையினிற் சூடித்
 தேய்ந்திடும் குறையெனப் பாடுங்களே
 தேவரின் தாவுகள் தீர்த்திட வந்தவன்
 சிவனார் மகனாம் முருகேசன்
 ஆவியிற் கலந்தவன் அவனையிற் காப்பவன்
 அவனடி தருவான் நமக்கேதான்

சேவடிச் சீரொளி போலொளி சிந்திடச்
 குரியன் எழுந்தனன் கீழ்த்திசையே
 பாவலர் நாவுள தமிழின் அழகெனப்
 பங்கயம் விரிந்தன விளக்காக
 கூவிடும் சேவலும் குயிலினம் கிளிகளும்
 குமரனின் பேர்சொலக் கேட்பீரே
 நாவுள பயன்பெற நாமகள் மருகனின்
 நற்புகழ் பாடிட எழுவீரே.

நலந்தரு சண்முக நதியினில் ஆடி
 நறு செய் பூசித் தலைசீவி
 மலையின் வேந்தனை மண்பதைத் தலைவனை
 மனங்கொள் அன்பனை சண்முகனை
 புலருங் காலைப் பொழுதினிற் புண்ணியன்
 மலரடி கண்டிட வாருங்களே
 எழுதிய பிரமன் எழுத்தை அழிக்கும்
 அவனடி அருளென நம்புங்களே.

உயிரிற் கலந்தவன் உளத்தில் இருப்பவன்
 உணர்வினை வளர்ப்பவன் சண்முகனே
 உயரத் திருக்கும் அவனுளங் கலந்திட
 ஒருவழி அவனடிப் பற்றேதான்
 பயிலும் அன்பினில் பணிகொள வருவான்
 பணிந்தும் நிற்பான் கதிர்வேலன்
 உயிரும் உணர்வும் விழிக்கும் பொழுதில்
 அவனடி பற்றிட வாருங்களே

உயர்ந்திடும் நீருடன் உயரும் மலரென
 உள்ளம் உயரும் அவனாலே
 அயர்ந்திடும் பொழுதில் அவன்முகம் பார்க்கில்
 அனைத்தும் பறக்கும கணமேதான்
 உயர்ந்திடும் மலையினில் அமர்ந்திடும் நோக்கம்
 அனைவரை உயர்த்திடும் அருளேதான்
 அயர்த்திடும் உறக்கம் உதறியே நாமும்
 அவனெழில் பருகிட வாருங்களே.

உள்ளஞ் சிலிர்த்திட உணர்வுகள் பொங்கிட
 உருவெழில் காண்பீர் மலைமேலே
 வள்ளலும் உள்ளான் வாழ்வினைத் தருவான்
 வந்தே பாரும் தோழியரே
 உள்ளங் குமைந்திடும் ஊமைக் கனவினை
 ஒருவனே அறிவான் உண்மையிலே
 கொள்ளுங் காதலைக் கொடுத்தவன் அவனே
 கொண்டிட வருவான் நம்மிடமே.

சங்குகள் முழங்கிட சதுர்மறை பாடிட
 சங்கரன் மகனும் எழுந்தனனே
 இங்கினி நமக்கென என்னடி வேலை
 அவனடி தொழுதிட வாருங்களே
 செங்கதிர் வந்துமே தாமரை கூம்புதல்
 ஜெகத்தினில் எங்குமே இல்லையடி
 தங்கிடும் மஞ்சமே தளைபென ஆகிடில்
 தரணியிற் சிரிப்பார் நம்மவரே.

தேமலர் கடப்பந் தாரினைச் சூடிடும்
 தேவனைக் கண்ணாற் கண்டதுமே
 தேமலும் பறந்திடத் தேகமும் விம்மிடச்
 சேர்திடும் நெஞ்சம் அவனிடமே
 பூமலர் காலைப் பொழுதினில் அவனெழிற்
 பொன்முகம் கண்டிட வேண்டாமோ
 வாமணன் மருகனும் வருவழி நமையெதிர்
 பார்த்தே இருப்பான் மலைமேலே.

ஒன்றிடும் உள்ளம் அவனிடம் என்னில்
 ஓடியே வருவான் நம்மிடமே
 என்றுமே அவனகம் எய்திடப் பிறந்தது
 இவ்வுயிர்ப் பெண்மைப் பிறப்பேதான்
 அன்றிலைப் போலே அவனடி பிரியா
 அன்பினைத் தருவான் உடனேதான்
 ஒன்றிடும் காளைப் போதினில் உள்ளம்
 உருகிட வழிபட வாருங்களே.

பனிமழை நனையும் மலரென நாமும்
 பாலனின் அருளிற் குளிப்பதற்கே
 இனித்தடை இலையே உளங்கொள் வேந்தன்
 உடலினை அணைத்தே மகிழ்வானே
 கனியெனும் இதழால் முத்தந் தருவான்
 கனவிலும் பிரியான் கதிர்வேலன்
 இனியொரு குறையும் இலையே நாமும்
 அவனடிச் சொந்தம் அவனருளே.

சண்முக சுப்ரபாதம்

தேன்மணக்கும் தென்பழனித் தென்றலுனைத்தழுவ
சண்முகநல் நதியுன்றன் செம்பாதம் வருட
வான்வளரும் தேவரெலாம் வந்துன்னை வணங்க
வளரிசையின் கிம்புருடர் வாத்தியங்கள் முழங்க
கோன்தண்ட பாணியுன்றன் கோலமயில் ஆட
கோடிப்பேர் காத்துள்ளார் கும்பிடவே நாடி
வான்தங்கும் பழனிமலை வாழுகின்ற தேவாஷ
வைகறையில் துயிலெழுவாய் வாழ்த்துகிறோம் பாவால்

உள்ளாரும் அல்லாரும் இருகோடி ஆக
இல்லாமல் ஒன்றாகி, இல்லாமை போக
எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று மகிழ்ந்தாட
இனியவனே வேலவனே என்றுன்னைப் பாட
வல்லவனே உன்னருளால் வழியும்செய் வாயே
பெற்றதொரு தந்தையுந் தாயாவாய் நீயே
நல்லவனே சண்முகனே தவசப்ர பாதம்
நாங்களுனை வேண்டுகிறோம் நற்காலை யாக!

பாக்குமரம் தேக்குமரம் பழமரங்கள் ஆடும்
பழனிமலைத் தேவனையே பக்தர்மனம் நாடும்
பூக்குமுயிர் யாவுக்கும் பெருந்துணையும் நீயே
பூத்துபல ஆண்டாகிப் பொன்மேனி வாட
வாழ்க்கைப்பட வழியேது வழியேது என்றே
வாடுகின்ற கன்னியார்க்கும் வழிசெய்வாய் நன்றே
தீக்குளிரப் பிறந்தவனே தவசப்ர பாதம்
தீரன்உனை வேண்டுகிறோம் நற்காலை ஆக!

பாலின்றிக் கலங்கிமனம் பதைக்கின்ற பிள்ளை
பசிக்கில்லை சோறென்று வாடிடும் பிள்ளை
வேலைகளும் ஏதில்லை வேறுதுணை இல்லை
வேலவனே காத்திடவே வேண்டுமென உன்னை

நாளெல்லாம் வேண்டுகின்ற நல்லடியார் தம்மை
நலிவெல்லாம் போக்கி நல்லவழி காட்டு
வேலுடைய வேந்தனுக்கே தவசப்ர பாதம்
வேண்டுகிறோம் உன்னடியார் நற்காலை ஆக!

ஆடுகின்ற மயில்களும் ஆடமறந்த தென்ன
அணிவளைகள் கழல்வதையும் அவரறிவ தில்லை
கூடுகிற பக்தருக்கும் குடல்பசிப்ப தில்லை
குன்றுடையான் எழிலொன்றே குறைதீர்க்கும் என்றே
வாடுகிற மனத்துயரம் உனைக்கண்ட பின்னே
வாய்திறந்து உனதிடத்தில் அவைசொல்வ தில்லை
தேடுகிறார் உன்னடியே தவசப்ர பாதம்
தேவனுனை வேண்டுகிறோம் நற்காலை ஆக!

தேன்கொண்ட மலர்கொண்ட தேவிதெய்வ யானை
தேவர்தர மணந்தவனே தெய்வதமே தேனே
அலையாழி மாமனுடன் ஆனைமுகன் தானும்
அமராபதித் தேவருடன் அவர்களுடைக் கோனும்
தலைநாலு கொண்டிருக்கும் தனிப்பிரம தேவன்
திருப்பள்ளி எழுந்துண்ணைத் தெரிசிக்க வருவார்
அலையாக வருகின்றார் அன்புடையார் எல்லாம்
அறிதுயிலை நீ நீக்கி அவர்முகத்தைப் பார்க்க
நிலையான வேலவனே தவசப்ர பாதம்
நாங்களுமே வேண்டுகிறோம் நற்காலை ஆக!

மெய்யன்புக் கண்ணீரை முத்தாரம் ஆக்கி
என்னெஞ்சில் வீற்றிருக்கும் வேலவர்க்கே சூட்டி
கைகொண்ட பயனாகக் கரந்தலைமேற் தூக்கி
கந்தனுடை மலரடிக்கே கரமாலை சூட்டி
பெய்கின்ற சொல்லதனை பேரருளாற் கோத்து
பாமாலை போலாக்கிப் பரமனுக்கே சூட்டி
செய்கின்றோம் துதியெல்லாம் தவசப்ர பாதம்
செந்தூரா உன்றனுக்கு தவசப்ர பாதம்

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே

ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே
அய்யா முருகா ஆடுகவே
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே
அய்யா முருகா ஆடுகவே (ஆடுக)

ஆழிப் படுக்கை கொண்டோனின்
அருமை மருகா ஆடுகவே
ஊழி தாண்டி நிற்பானின்
உத்தமச்செல்வா ஆடுகவே (ஆடுக)

வாழும் மனிதர் யாவருக்கும்
வழிக்குத் துணையாம் வேலவனே
ஆளும் கவலை ஓட்டவே
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

ஆடகப் பொன்னாற் ஊஞ்சலிட்டு
அதற்கு வயிரக் கயிறுமிட்டு
கூடிடும் அடியார் ஆட்டிடவே
குமரா ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

பாடுகள் குறைந்தே மாந்தரெலாம்
பண்பாய் வாழ்ந்து உயர்ந்திடவே
வாடிடும் பயிர்கள் வளம் பெறவே
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

முன்னே பின்னே சென்றாலும்
முளையில் ஒன்றி நின்றிடுமே
என்னே வாழ்க்கை என்றாலும்
எல்லாம் உன்னைச் சுற்றியதே (ஆடுக)

குன்றாய் குடியாய் எமையாக்கும்
குன்றக் குடியின் வேலவனே
கண்ணே மணியே கதிர் வேலா
கவினார் ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

விண்ணவர் செல்வி தெய்வானை
வேடவர் மகளாம் வள்ளியுடன்
மண்ணகம் சுற்றும் மயிலேறி
மேதகு சேவற் கொடியாட (ஆடுக)

கொண்டிடுங் காதல் உணர்வோடு
கனிந்த நெஞ்சத் தூஞ்சலிலே
அன்புடன் ஏறி இனிதமர்ந்தே
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

மண்ணைப் பிளந்து பெரும்பேட்டில்
மாபெரு அருளுடை வடிவுடனே
பெண்ணின் நல்லார் இருவருடன்
பெருமயில் ஏறி வந்தவனே (ஆடுக)

கண்ணே தெரியாக் காட்டிடையே
கலங்கித் தவிக்கும் எங்களுக்கே
உன்னால் வழியும் தெரிந்துயர
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

ஆறடி நெடிதாம் உருவுடனே
அடியார் பக்தி உருவேற
பேருள் கொண்டாய் பெரும்பேடா
பிள்ளைகள் நலிவினைப் போக்கிடவே (ஆடுக)

சீரடி வணங்கிட வந்துள்ளோம்
செல்வா அருளைத் தந்திடுவாய்
ஆரிருள் விலகி ஒளிபெறவே
ஆடுக ஊஞ்சல் ஆடுகவே (ஆடுக)

காலையில் நம் வேலை

கள்ளிருக்கும் சிறைவிடுத்து புள்ளெழுந்து சிறகடிக்க
கதிரெழுந்து தோன்றுவது காலை - அது
வல்லகதிர் வேலெடுத்த பிள்ளையுடைச் சந்நிதியில்
உள்ளருக வேண்டுவது வேலை.

நன்றெனவே நீர் தெளித்து நாற்புறத்துத் தூசுகற்றி
நல்லரிசி மாவெடுத்துக் கோலம் - இட்டு
வண்டமர்ந்து பார்க்காத அன்றலர்ந்த பூவெடுத்து
வேலவர்க்குச் சூட்டுவது சீலம்.

பண்டிருக்கும் தமிழ்மொழியில் பண்ணிறைந்த சொல்லெடுத்து
பண்டிதர்க்கு மாலையெனச் சூட்டு-நம்மை
அண்டிவருந் துயர் துடைக்க தண்டிருக்குங் கையிருக்கு
உள்ளிருக்கும் சஞ்சலத்தை ஒட்டு.

பழனிமலை மேலிருக்கும் அழகுமயில் வேலவர்க்கு
வளரும்நல் அன்பாலே மாலை-இடக்
கழனிவயல் செழித்திடவே காசபணங் கொழித்திடவே
காலமெலாம் ஆதரிப்பான் வாழ்வை

பக்கமிரு மாதருடன் தக்கதிரு வேலெடுத்து
பக்தர்களைக் காத்திடுவான் வேலன்-மிகச்
சிக்கலிலே உள்ளவர்க்கும் துக்கமிகக் கொண்டவர்க்கும்
சீக்கிரமே அருள்தருவான் வேலன்.

உ

சிவமயம்

கோவிலூர் ஆதீனகர்த்தர்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ நாச்சியப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகள் 27.4.97
அன்று புது தில்லி நகரத்தார் நற்பணி சங்கத்திற்கு
வருகைதந்தபோது வாசித்து அளிக்கப்பெற்ற

வரவேற்பும் பா

கோவிலூர் ஆலயம்

ஞாலம் உயர் செய் ஞானத்தை
நாலும் ஆறும் ஆக்குவித்தே
ஆலின் கீழுமர்ந் தறிவுரைத்தான்
அன்பே மேவிட அவனருளார்
கோலம் நிறைவுறு கோவிலூரின்
கோயில் செய்தான் பாண்டியனே
நாளும் வளமுயர் நகரத்தார்
நற்பணி காத்தார் நலமுறவே

நகரத்தார் குலப்பெருமை

அறமே தலையாய்க் கொண்டகுலம்
 அரனருள் ஒன்றே வேண்டுகுலம்
 நெறியே குறியாய்க் கொண்டகுலம்
 நியமம் தவறா துயர்ந்த குலம்
 பிரியாப் பிணைப்பைப் போற்றுகுலம்
 பிரியும் கிளையை வளர்த்தகுலம்
 குறைகள் ஒருகால் தோன்றிடினும்
 குன்றா துயரும் நங்குலமே.

கோவிலூர் குருநாதர்

வேராம் பிறப்பை அறுக்கவல்ல
 வேத முடிவைத் தமிழாக
 சீரிய மாணவர் யாவருக்கும்
 சிறப்பாய் சொல்லித் தருமடமாம்
 நேரிய கோயில் ஆண்டவரின்
 நேரடித் தோன்றல் இவர்தாமே
 பாரில் பன்னலம் பெருக்கிடவே
 பண்புறு தவமே கொண்டாரே.

நுண்கலை பலவுஞ் சிறந்தவராம்
 நூல்கள் படைப்பபதில் வல்லவராம்
 நன்னெறி பொருளை ஈட்டியவர்
 நல்லரும் பண்பின் நாயகராம்
 எண்ணரும் அறங்கள் பெருக்கிடவே
 ஏற்றார் புண்ணியத் தலைமையே!
 பொன்னடி பதித்தார் நம்மிடையே
 பொங்கிடும் பொங்கிடும் வளந்தாளே!

சுத்தானந்த சரஸ்வதி

வானத்துத் தலைவருக்கு வாய்த்த மயன்போலே
மோனத்துறை சிவனுக்குத் தொண்டுசெய் நந்திபோலே
காணும் நொடிக்குள்கட்டிடம் உருவாக்கி
வேணும் வசதிகளை விநாடிப் பொழுதாக்கித்
தயானந்தக் கோபுரம் தாங்கும் கல்தூண்
அயராது உழைக்கும் அன்புமனக் கர்மயோகி

வேதாந்தக் கப்பல் விரைந்துளங்கும் நல்ல
நாதாந்தப் பொருள்பரப்ப நங்கூரம் இச்சாமி
கனிபழுத்துக் கிளைநிரம்பக் கண்காணா வேர்போலே
நனிசிறக்கும் தயானந்த நற்குருவின் முதற்சீடர்
சுத்தானந்த தயோகி செகம்புகழ வாழ்கவே
எத்திக்கும் தொண்டியற்றி இன்றுபோல் வாழ்கவே!

தாயைத் துறந்து தந்தை மறந்து
நேயத்தார் விட்டிங்கே நேர்ந்த பிறப்பாம்
நோயைத் தீர்க்கவே நாடிக் கற்கின்ற
சேயாம் சீடருக்குச் சிறந்த நல்லன்புத்
தாயாகித் தந்தையும் தானே ஆகி
நேயங்கொள் நட்பாகி நித்தம் காக்கின்றார்

எழுபது பேரை இனிதாய்க் காக்கின்ற
பழுத்த சம்சாரி, பண்பாலே சந்யாசி,
எழுபது வயதும் இனிக்கின்ற இளைஞர்
உழைக்கும் உத்தமர் இனிதே இன்னும்ஓர்
எழுபதும் வாழ்கவே எம்சாமி வாழ்கவே!
தொழுகின்றோம் இறைஅடி பல்லாண்டு இவர் வாழ!
தொழுகின்றோம் இவர் அடி தூயவரின் ஆசிக்கே!

திருத்தலப் பயணம்

எங்கள் மூவகைப் பங்காளிகளும் (நா.வ.மெ.,-மெ.மெ - வீர
வகை) 1992 ல் இரமேஸ்வரம் திருத்தலப் பயணம் சென்று திரும்பிய
போது எழுதியது.

அருளுடைப் பாட்டி அழகாத்தாள்
அன்புடை வழிவழிப் பிள்ளைகள்தாம்
ஒருங்கே கூடி அன்புடனே
இராம நாதரை வணங்கிடவே

இருபேர் உந்தில் புறப்பட்டோம்
இருவினை வருவினை ஒட்டவே
பெருகும் புண்ணியம் செல்வங்கள்
பெருமான் அடியை வணங்கிடவே!

உப்பூர் வெய்யில் உகந்தவரை
வினைகள் தீர்க்கும் விநாயகரை
இப்புவி காக்கும் எம்மவரை
எம்முளம் நிறையக் கும்பிடோம்

தென்திசை காக்கும் திருமாலின்
திருப்பதம் நீட்டிய திருக்கோலம்
எண்ணியது அருளும் புள்ளாணி
எனும்பதி கண்டோம் தவப்பயனே!

ஆட்டிப் படைப்பவர் ஒன்பதுபேர்
அல்லல் தீர்ப்பவர் அவர்தாமே
வாட்டி எடுப்பார் தீநாளில்
வளங்கள் தருவார் நன்னாளில்

அலைகடல் நடுவே நவர்இருக்க
அஞ்சும் மனத்துடன் வலம்வந்தோம்
உலையாத் திடமுடன் திறம் தந்து
உவந்து வளர்ப்பார் நமைத்தாமே!

தேடிப் பிடித்த பாவங்கள்
தீர்த்தே ஓட்டும் வரங்கொண்ட
கோடித் தீர்த்தம் ஆடிப்பின்
கோமான் வணங்கிய ராமேச்வரம்

நாடிச் சேர்ந்தோம் நல்லபடி
நயந்து பழகி மகிழ்ந்தோமே
ஆடிக் களித்து எல்லோரும்
இணைந்து பாடிச் சிரித்தோமே!

சிறுவர் கணேச அண்ணாமலை
சிறப்பாய் பிரேக் நடனமிட
அருமைப் பேரன் பாலாஜி
ஆடித் தீர்க்கக் கண்ணிறைந்தோம்.

சிறுமியர் ராஜி சிவகாமி
சிலுக்காய் ஆடிக் களிப்பூட்ட
அருமைத் தம்பி மெய்யப்பன்
அழகாய் நடித்துச் சுவைகூட்ட

அழகுப் பெண்ணாம் வள்ளியம்மை
அருமை கணேச மணிகண்டன்
வளரும் விழுதுகள் ஆட்டத்தில்
வருடும் தென்றல் உணர்ந்தோமே.

எங்கள் தாயார் அழகம்மை
இனிய அண்ணி வள்ளியம்மை
சங்குக் குரலில் தாலாட்ட
தொட்டில் காலம் தொட்டதம்மா!

அறத்தின் மூர்த்தி இராமனும்
அரக்க வேந்தன் இராவணனை
மறத்தால் வென்ற வினை அழிய
வணங்கிச் சிவனை வேண்டியதால்

அருட்பதியாம் தென்கரை ராமேசுவரம்
அனைத்துப் பாவம் தீர்ப்பதுவாம்
விரும்பிச் சென்றோம் தலப்பயணம்
வினைகள் தீர வேண்டித்தான்.

இருபத்து இரண்டு தீர்த்தங்கள்
இணைந்து ஆடிய ஆழகதனை
ஒருகவி உரைத்திடல் ஆகாதே
இருவினை விலகி ஓடாதோ!

நெஞ்சம் உருக நினைவுருக
நின்ற உடலும் மெய்சிலிர்க்க
தஞ்சம் தரவல தாய் அவளை
தக்காள் பர்வத வர்த்தினியை

அஞ்சும் நெஞ்சின் அடைக்கலமாம்
அருள்நிறை இராம நாதருடன்
விஞ்சும் பக்தி உணர்வுடனே
வணங்கிப் பணிந்தோம் வளந்தானே!

பெரிய கோவில் இதுபோலே
பிறிதொரு கோவில் கண்டதில்லை
பெருமைக் கொருதலம் ராமேச்வரம்
பேருட்கு ஓர்இறை ராமநாதர்

மருவிய துன்பம் பாஷங்கள்
மறையும் நொடியே நம்புங்கள்
இறைவன் பாதம் வேண்டுகங்கள்
என்றும் இனிதே வாழுங்கள்.

மறைந்த மூத்தோர் அருள்வேண்டி
மனமும் செயலும் ஒன்றிடவே
நிறைந்த மண்டபம் நடுவினிலே
நல் இணைத் தம்பதி ஐம்பதுபேர்

உரத்த குரலில் மந்திரத்தை
ஒன்றாய்ச் சொன்ன எழில்கண்டு
வருத்தும் துயர்வினை பாவங்கள்
வழிவிட்டுத் தூரப் போகாதோ!

திரும்பும் வழியிற் சிவனாரின்
திருத்தலம் உத்தர கோசமங்கை
மரகதப் பச்சை லிங்கத்தின்
மகிமை கேட்டு மகிழ்த்தோமே

தேனைப் பழிந்த தமிழாலே
திரண்ட பக்திப் பிழிவாக
ஊனை உருக்கிக் கனியாக்கும்
வாசக நினைவால் நெகிழ்ந்தோமே!

அன்னை மீனாட்சி திருக்கோயில்
அன்புக் கோமதி அப்பத்தாள்
கண்ணே றழியக் கருத்துடனே
கனிவாய்க் கழித்தார் திருஷ்டியுமே!

குற்றங் குறைகள் சொல்லாதே
கூடிக் களித்த தலப்பயணம்
நிற்கும் நினைவில் பல்லாண்டே!
நிறைக்கும் நெஞ்சைப் பல்லாண்டே!

உயர்திரு சுப. சித. பழநியப்ப செட்டியார்

திருமதி விசாலாட்சி ஆச்சி

திருமணப் பொன்விழாவில் (19-4-96)

கொள்ளுப் பேரன் பேத்தி வேண்டுதல்

பட்டுப் பாவாடை பட்டுச் சட்டை படு கொண்டாட்டம்
பாட்டி ஆயா அய்யா அம்பதாங் கல்யாண கொண்டாட்டம்
ராணி போல பாட்டி ஆயா ராஜா போல பாட்டய்யா
தேனீ போல மாமா அத்தை சிட்டுப் போல நாங்கள்
அழகுக் குடும்பம் கூடிக் கொண்டாடும் அருமைக் கொண்டாட்டம்
வளங்கள் சேர்த்து வயதும் தந்தெங்கள் பாட்டி ஆயா அய்யாவை
பிள்ளார் அப்பா காப்பாத்து பிள்ளைகள் கும்பிட்டோம் காப்பாத்து
எல்லாரும் நல்லா இருக்க பிள்ளார் காப்பாத்து காப்பாத்தே!

கொள்ளுப் பேரன் விஷ்ணு மெய்யப்பன், லண்டன்
கொள்ளுப் பேத்தி விஷ்ணுப்பிரியா சிவராமன், காரைக்குடி

உயர்திரு. சுப. சித. பழனியப்ப செட்டியார்- திருமதி விசாலாட்சி ஆச்சி எழுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா (பீமரத சாந்தி) காசித் திருத்தலத்தில் குருமகா சந்நிதானம் கோவிலுர் ஆதீனகர்த்தர் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ நாச்சியப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் அருளாளர் தலைமையில் ஈஸ்வர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் 18ம் நாள் (1-4-1998) நடைபெற்றபோது குலவிழுதுகளாம் பெயரன், பெயரத்திகள் அவர்தம் செல்வங்களும் வேண்டிய

இறைவன் அருள்வேட்டல்

பழனியப்ப பேராளர் எங்கள் அய்யா

பெற்றோர்கள் பெயர்வளர்க்கும் பண்பே கொண்டார்
தளர்வில்லா நெறிகொண்டே தொழிலைச் செய்தார்
தணிக்கையிலே வல்லாளர் தலைமை கொண்டார்.

உழவாரப் படையாளி அப்பர் பெயரால்

உளமாரப் பணி செய்தே ஓங்கும் குடியில்
வளர்ந்துவந்த திருவனையாள் எங்கள் ஆயாள்
வாழ்வரசி பதினாறு பேறுங் கொண்டார்.

நிழல் வளரும் ஆல்போலே வேருங் கொண்டார்

நல்லகிளை பலவாகி விழுதுங் கொண்டார்
வளம் வளர மனம் மகிழ அறங்கள் கண்டார்
எழுபத்தும் நிறைகண்டார் இறைவன் அருளே.

ஜெயங்கொண்ட சோழீசர் அருளால் எதிலும்

ஜெயங்கொண்டார் அவருக்கே தொண்டும் கொண்டார்
நயங்கொண்ட நல்லாளாம் எங்கள் ஆயாள்
நல்லதுணை கொண்டதனால் நலமே கொண்டார்.

இல்லாளின் முகராசி அறிவார் அய்யா
 அதனாலே சாலாட்சி ஆளுங் காசி
 நல்லபதி கொண்டாரே அறுபது எழுபதும்
 நல்கட்டும் சாலாட்சி நூறும் மேலும்

திருநெல்லைத் தாயாரின் அருமை மகனாய்த்
 திகழ்கின்ற நாச்சியப்ப முனிவர் என்னும்
 அருளாளர் அன்போடே சூட்டும் மாலை
 இவர்தம்மை நூறாண்டு வாழ்த்தும் இனிதே.

கற்பகத்தாய் அடிபோற்றும் கணக்கர் இவர்பால்
 கணக்கின்றி அருள்உடையாள் மேலும் ஞான
 சற்குருவின் ஆசியுடன் வளரும் அருளால்
 சீருடனே நூறாண்டு வாழ்க வாழ்கவே!

இறை அருள்வேண்டும் ஆலின் விழுதுகள்

நாட்டுக்கோட்டைச் சத்திரம்
 காசித் திருத்தலம்
 1-4-1998

திருமதி . உமா மெய்யப்பன்
 திருமதி. சித்ரா சிவாமன்
 செல்வன். ராம. வைரவன்-செல்வன். ராம. பழனியப்பன்
 செல்வன். சுப. நாச்சியப்பன்-செல்வன். சுப. பழனியப்பன்
 செல்வி. பழ.சுப. விசாலாட்சி-செல்வன். பழ.சுப. பழனியப்பன்
 செல்வங்கள். விஷ்ணு-பிரியா-ஸ்ரீநிவாஸ்.

இளமையில் (1960-1965) படிக்குங்காலத்து எழுதிய
கவிதைகளில் சில மாதிரிக்காக தரப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆழ்ந்த அமைதி அமையக் கண்டேன்

அழுத கண்ணில் ஒளியைக் கண்டேன் - அதில்
அத்தனை தூசுங் கரையக் கண்டேன்

தொழுத கையில் அருளைக் கண்டேன் - அதில்
தோன்றும் வள்ளற் குணத்தைக் கண்டேன்

விழுந்த உடலிற் பணிவைக் கண்டேன் - அங்கு
வாழ்ந்த பேயும் தொலையக் கண்டேன்

அழுந்தும் பக்தி அழுதம் கண்டேன் - நெஞ்சில்
ஆழ்ந்த அமைதி அமையக் கண்டேன்.

தெய்வத்தைப் பாடுங்கள்

தெய்வத்தைப் பாடுங்கள் தீத்திறங்கள் அழியட்டும்
உய்யவழி அவனடியே உரக்கவே பாடுங்கள்
மெய்யன்புகழ் பாடுங்கள் மேன்மையுற் றாடுங்கள்
அய்யனடி மெய்யென்று ஆனந்தமாய் ஆடுங்கள்.

மெய்வித்தைப் படைப்பதற்கு மேதினியில் ஆளுண்டோ?
செய்வித்தைச் சாலத்தாற் செகமாக்க ஆகுமோ?
தெய்வத்தை நம்பாதான் தன்னையே நம்பாதான்
மெய்விதிர்ப் பாடுங்கள் மேனிசிலிர்ந்த தாடுங்கள்

வீட்டில் இருந்தாலும் வீட்டிந்து மாளலாம்
பாட்டை நடந்தாலும் பல்லவனே முட்டலாம்
ஏட்டில் ஏழுதியவன் அவனன்றோ எண்ணுங்கள்
நாட்ட முடன்பாடி நல்லருளே சேருங்கள்.

ஒருதுளி விந்துதான் உன்னுயிர் ஆக்கம்
சிறுதுளிக் காற்றுதான் உன்னுயிர் ஓட்டம்
அருளாளன் அவனல்லால் ஆராக்க வல்லார்
திருவருள் சேர்த்திடவே தெய்வத்தைப் பாடுங்கள்

பெருமை

ஆல மரத்தின் பெருமை யாதடா சிங்கா-அங்கே
ஆண்டிகள் பலர்கூடித் தூங்குதல் தானடி சிங்கி

நீல வானத்தின் பெருமைநீ கூறடா சிங்கா-அது
நிதியற்றோர் கூட்டுக்கும் நீள் கூரை ஆவதடி சிங்கி

ஞாலம் இதுனுக்கோர் பெருமையை மொழியடா சிங்கா-கொண்ட
தாழ்வயர்வால் இதுகுடை சாயாமல் இருப்பதடி சிங்கி

வாழும்பிற உயிர்க்குப் பெருமை உண்டோடா சிங்கா-அவை
வஞ்ச மனிதரிடை வாழுவதே பெருமையடி சிங்கி.

எழுபதிகளில் எழுதியவற்றில் சில கவிதைகள் மாதிரிக்காக

பாரதி பற்றிய கவிதைகள்

மீண்டும் பிறப்பாரோ?

வதைத்திட்ட வெள்ளையரைப் பாவால் உதைத்திட்ட

வீரன் என்று பாடு குயிலே - அடிமை

தீரன் என்று பாடு குயிலே

சிதைக்கின்ற தாழ்வயர்ச்சி தொலைக்கின்ற பாக்கடலை

செல்வமெனப் பாடு குயிலே - அவனே

தெய்வமெனப் பாடு குயிலே

வதைக்கின்ற நிலைஇன்றும் நாட்டினிலே மாறவில்லை

வந்துதிக்கச் சொல்லு குயிலே - வண்கவிதை

தந்துதவச் சொல்லு குயிலே

சிதைக்கின்றார் இருக்கின்ற சீர்கேட்டைச் சிங்கத்திடம்

உரைப்பாயோ சொல்லு குயிலே - மீண்டும்

பிறப்பாரோ? சொல்லு குயிலே.

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

யாவும் தமிழால் செய்திட ஆகும்

இருண்டு கிடந்த எங்கள் இல்லம்

ஒளிரச் செய்யும் விளக்குநீ

மருண்டு கிடந்த மக்கள் அச்சம்

மறையப் போக்கும் மறவன்நீ

திரண்டு கிடக்கும் சாதிச் சழக்கை

தீர்த்திடப் பாடிய தீரன்நீ

வறண்டு கிடந்த வண்டமிழ் ஆற்றை

வளமே ஆக்கிய அருவிநீ

பூவுங் கிளியும் பறந்து மகிழ்ந்திட

பாவளத் தோட்டம் போட்டவன்நீ

கூவுங் குயில்கள் கூடிக் குலவிடக்

காவினைக் காத்திடும் கொற்றவன்நீ

மேவுங் கவிகள் மேலும் வளர்ந்திட

மேன்வழி காட்டிய மாகவிநீ

யாவும் தமிழால் செய்திட ஆகும்

என்று சொன்னவன் நீதானே!

TTUM ATHALU 1001107

கம்பன் வசம் ஆனேன்

உலகளந்த பெருமானைத் தமிழளந்த கவிக்கம்பன்
அழகளக்க எனதறிவுக்கு அருக்தையும் தான் உண்டோ?
முழுதளந்து முடிக்குமுன்னே மூண்டுவிட்ட காதலினால்
அளவெடுக்க முடியவில்லை அழுதரற்றிப் புலம்புதம்மா

உன் அருமைக் கவிகேட்ட நாள்முதலாய் உணவில்லை
உன் நினைப்பே மனதோங்கி உறக்கம் தானும் இல்லை
பொன்னிறமும் ஒளிகுறைய பெருவளையும் தங்குதில்லை
என்னெஞ்சு புலம்புவதும் உன்செவிக்குக் கேட்கலையே

வஞ்சமகள் நடையழகில் வயமிழந்து உனையடைந்தேன்
கொஞ்சமெழில் சானகியாள் கூட அழுது தவித்திருந்தேன்
விஞ்சுகிற பேரறிவு விலங்குகண்டு வியந்திருந்தேன்
செஞ்சுவை தமிழ்த்தேனை உண்டதனால் நிறையழிந்தேன்.

பேரழகுக் கவிபடைத்த பேராளன், குணமெல்லாம்
சீருடனே படைத்திட்ட சீராளன், கம்பன்எழில்
யாருரைக்க முடியும்அம்மா முடிவில்லாப் பெருமானின்
பேருரைத்த காப்பியத்தால் முக்காலும் வாழ்வானே

கோயிலுற்ற திருத்தலமாம் காரைநகர் பிறந்தனால்
பாயிரமாய்க் கவிபாடிப் பணிந்திடவே முனைந்திட்டேன்
ஆயிரமாய் அவனைப்போல் கவிபாட வழியிலையே
வாயிலையே வாப்த்ததிருச் சொல்லிலையே என்செய்வேன்?

பாவலர்களே வருக வருகவே!

ஆயிரங்கால் வாழ்கின்ற இன்னமுதாம் பாவுடையீர்,
 ஆயிரங்கால் மண்டபம் ஆக்கிக் கவிபடைக்கச்
 செய்ய வழியில்லை செய்யநாள் இலையே
 ஐயா பொருளும் ஆளும் உதவலையே
 பளிங்காலே மாளிகை பாங்காகக் கட்டி
 எழிலார் கவியரங்கை ஏற்றவும் தோதில்லை
 போகட்டும் என்றொத்திப் போட்டேன், பிறகுயான்
 தேக்கு மரமெடுத்து தேர்ந்தயிடம் தான்நட்டு
 பாக்கு மரமெடுத்து பார்த்துஇடம் தானிறுத்தி
 பார்க்கும் இடமெல்லாம் பார்வை நிலைத்திருக்க
 நோக்கும் இடமெல்லாம் நேர்த்தி தெரியவே
 பட்டப் பகலொரு வெள்ளி முளைத்ததென
 வெட்ட வெளிப்பொட்டல் வேய்ந்த எழிற்கூடம்
 வெள்ளித் தகடெனவே வெள்ளைத் திரையிட்டு
 பல்மணித் தொங்கலிட்டுப் பாங்காய் விளக்குமிட்டு
 மாவிலைகள் தோரணங்கள் மாண்புறவே கட்டிவைத்து
 பாவலரைக் கூட்டிவரப் பார்புகழும் காஷ்மீர்
 சிவப்புநிறக் கம்பளத்தைச் சீராய்ப் பரப்பிக்
 கவியாளும் மன்னவரைக் கண்ணிறையத் தானழைக்க
 ஆசை மிகப்பட்டேன் ஆனவரை பாடுபட்டேன்
 நேசம் வளர்ந்தளவு ஆசை வளர்ந்தாலும்
 காகதான் கையில்லை காதல் குறைவதுண்டோ

பூசலார் நாயனார் போலயான் நெஞ்சுநிறை
 நேசமுடன் நேயர்க்கு நீடுயர்ந்த மாளிகையை
 நெஞ்சுள்ளே கட்டிவிட்டேன் நீளக் கரம்நீட்டிப்
 நெஞ்சில் இடமுண்டு நீள்புவியில் வாழ்கின்ற
 கொஞ்சம் புலவர்கள் யாவரும் வந்திருக்க
 இப்பாரில் எல்லோரும் ஆண்டான் புகழ்பாட
 ஆப்பூதி போலே அடியவன் பாரதி
 பேர்பாடும் பாரதி கலைக்கழகப் பாவலரே
 நீர்பாடும் பாடல் அரங்காக நெருக்கமிகச்
 சேர்க்கின்ற இக்குடிசை சிந்தை கொளவேண்டி
 சேர்ந்துகரம் கூப்புவேன் தாழ்ந்து.

நகரத்தார்

விண்ணோங்கு	கோயில்கள்	கட்டி-சைவம்
விளங்கவே	செய்தார்கள்	எங்கள்குலச் செட்டி
கண்டோரும்	வியக்கவே	நாட்டில்-சைவம்
கரைதாண்டிப்	பரவவும்	செய்தாரே செட்டி

வெள்ளிக்குக்	கால்காசு	வட்டி-வாங்கி
வெகுவாகச்	சேர்த்தார்கள்	முன்னோரஞ் செட்டி
பள்ளிக்குங்	கோயிலுக்கும்	கொட்டி-நல்ல
பாங்கான	தர்மங்கள்	செய்வாராம் செட்டி

எங்கெங்கு	சென்றாலும்	செட்டி-சிவன்
அருளதனைப்	பரப்புவதில்	என்றுமே கெட்டி
சங்கடங்கள்	எத்துணையோ	இன்று-அந்த
சங்கரனின்	அருளாலே	வளர்வோமே நின்று.

நகரத்தார் நாடு

வளமான	பூஞ்சோலை	விட்டு-மிக்க
வறண்டதொரு	பாலைவனம்	நாடுமோ சிட்டு
கலமேறிப்	யொருள் சேர்க்கும்	செட்டி-செல்வக்
காவிரியாள்	நடமாடும்	பட்டினத்தை விட்டு
முடிமன்னன்	சொல்லதனைக்	கேட்டு-எந்த
மன்னவனும்	துயர்செய்ய	முடியாத காட்டில்
முடிமன்னர்க்	கிணையாகக்	கோட்டை-நாலு
வகையான	படையோடு	அமைத்தாரே நாட்டை

நாட்டுக்குள்	நாடொன்று	கண்டார்-அதிலே
நாலெட்டு	மூன்றாக	நல்லுர்கள் கொண்டார்
கூட்டைவிட்	டோடும்கிளி	போலே-கடல்
கடந்தோடிச்	சேர்த்தாரே	பொருள்மலை போலே
விளைகின்ற	பொருளொன்றும்	இல்லை-ஆனால்
வாங்கிடக்	கிடைக்காத	பொருளேதும் இல்லை
மலையாகத்	துணிவுண்டு	நெஞ்சில்-அதனால்
மலையாது	உழைத்தார்கள்	உயர்ந்தார்கள் மண்ணில்
பர்மாவின்	தேக்குமரங்	கொண்டு-இத்தாலிப்
பளிங்காலே	சுவரோடு	தரையழகு செய்து
கர்மாவே	கட்டியதோ	என்று-அதனைக்
காண்போரைக்	வியக்கவே	வைத்திடும் வீடு
தெய்வத்தின்	துணைநெஞ்சிற்	கொண்டு-செட்டி
தொட்டதெல்லாம்	பொன்னாக	வளர்ந்திடவே கண்டு
செய்வதிலே	எல்லாமும்	பங்கு-அந்தச்
சிவனுக்குத்	தந்ததனால்	வளர்ந்தாரே இங்கு.

நகரத்தார் தொழில்

சிவனோடு அவன்மகனை முன்னே வைத்து
 செய்கின்ற தொழிலெல்லாம் சிறப்பே கண்டார்
 இவர்கண்ட வெற்றிகளை எண்ணிப் பார்க்கில்
 இன்றைக்கும் பெருவியப்பே ஆகு தம்மா
 புவனத்தின் மூலைக்கும் போயே வந்தார்
 பொருள்மட்டும் முதலாகக் கொண்டார் இல்லை
 அவனிடத்துக் கொண்டதொரு அசையாப் பக்தி
 அதுவொன்றே முதல்முதலாய் கொண்டார் வென்றார்.

முதன்முதலில் பெட்டியடிப் பையன் என்றே
 மூன்றாண்டு தொழிலதனைக் கற்க வென்றே
 எதவான சிறுபிள்ளை ஏறுங் கப்பல்
 எடுபிடியாய்ச் சிறுபணிகள் எல்லாஞ் செய்தே
 பதமாகப் பணிவதனைக் கற்கச் செய்வார்
 படிப்படியாய் மேலேறிச் செல்லச் செய்வார்
 உதவாது இதுவென்றே ஒதுக்கித் தள்ளார்
 உதைத்தடக்கிப் பணிகற்றே உயரச் செய்வார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்றெனவே உள்ளார் எல்லாம்
 ஒற்றுமையால் இருந்ததனால் இந்தச் சாதி
 கன்றுகளை எடுத்துப்போய் மேலை நாட்டில்
 கருத்தோடு அவைநட்டுப் பேணிக் காத்து
 ஒன்றுடனே பத்தாக்கிச் சோலை ஆக்கி
 உயர்வளர்ச்சி பெற்றதுமே தனியே தூக்கி
 “நன்றுவளர்” என்றாகி கூறி நாட்டி
 நல்லதொரு தனிச்சோலை ஆக்கி வைத்தார்.

பெட்டியடிப் பையனெனப் போகும் பிள்ளை
 பெருமளவிற சிறுபணிகள் செய்தல் வேண்டும்
 பெட்டியடி வைக்குமிடம் பெருக்கிக் கூட்டிப்
 பெரியவர்கள் துணிமணிகள் துவைத்துப் பேணி
 வெட்டுகிற பணியதனில் வேலைக் காரர்
 வீரப்ப பிள்ளைக்கும் உதவல் வேண்டும்
 குட்டுகிற அடுத்தாளாம் குப்பாஞ் செட்டி
 கொடுக்கின்ற சிறுவேலை செய்தல் வேண்டும்.

மேலவர்கள் துப்புகிற மோல்மான் பாண்டம்.
 மெதுவாக அதுவெடுத்துக் கழுவல் வேண்டும்
 மேலமுக்கிக் காலமுக்கும் பணியும் உண்டே
 முகமாற்றஞ் சிறிதின்றிச் செய்தல் வேண்டும்
 கீழுள்ள அடுத்தாளின் குறிப்புச் சீட்டைக்
 கணக்கெழுத உதவுவதும் பணியில் ஒன்றே
 வேலையினைக் கருத்தோடு கற்கும் பிள்ளை
 மெதுவாக அடுத்தபடி ஏறிச் செல்லும்

வெறு

ஓராண்டு சென்ற பின்னே
 உள்ளூரில் உள்ள பாக்கிப்
 பேரேடைக் கொடுத்துச் சின்னப்
 பையனையும் வசூலுக் கனுப்பி
 சீராகத் தொழிலைக் கற்க
 செய்வார்கள் வழியை நன்றே
 கூரோடு கற்றத் தேரின்
 கூடவரும் பதவித் தேர்வே!

படிப்படியாய்த் தொடங்கி ஏறி
பாங்காக உயர்ந்த பின்னே
அடுத்தாகக் கடையொன் றாக்கி
அடிமுதலே இல்லாக் காலும்
படிக்கரைக்காற் பங்கும் வைத்தே
பங்காளி என்னக் கொண்டார்
துடிப்பாகப் பொருளைச் சேர்த்தால்
தனிக்கடையும் வைத்தே தந்தார்.

வேறு

அன்றையச் செட்டி முன்னேற்றம்
அதற்குக் காரணம் ஆழ்பக்தி
கொண்டிடுந் தொழிலை கற்பதிலே
காட்டுநி தானம் பணிவுடனே
வென்றிடும் வழியை மேலாளர்
மெல்லவே சொல்லிடக் கற்பதுவே
கண்டிடுந் வாழ்க்கை மலையேறக்
கல்லெனப் போட்ட அடிவாரம்.

கல்லைக் காலிற் தொங்கவிட்டு
கடலில் நீந்தச் சொன்னதுபோல்
பொல்லாக் கடனும் பின்னிழுக்க
போனார் அய்யா பர்மாவே
நல்லார் வழியைக் காட்டிடவே
நாலொடு இரண்டில் கடன்தீர்த்தே
எல்லாச் செட்டி மார்போல
எங்கள் அய்யா உயர்ந்தாரே!

நகரத்தார் பெண்மணிகள்

கோணா முகமும் கொடுமையிலா நெஞ்சமும்
 தேனார் சொல்லும் தெவிட்டா அன்பும்
 பூமிக்கும் பொறுமை புகட்டும் நல்மனமும்
 சாமிகடல் கடந்துவிட்டால் சாத்திவைக்கும் மனக்கதவும்
 ஆழக் கடல்முழ்கி அருமுத்தை எடுத்தபின்னே
 நீள நெடுமூச்சை நிம்மதியாய் இழுப்பதற்கே
 கரைநாடி வருதல்போல் கடலோடிப் பொருளீட்டி
 வரையாது சேர்த்தாலும் வாழ்வரசி காத்திருப்பாள்
 விருந்துண்டு மகிழ்வுண்டு வளைவாகும் நிலமுண்டே
 வந்தால் வரவேற்றுப் பிரித்தால் மனம்பொறுத்து
 தந்தால் பட்டுடுத்திக் தகுமன்பை அவர்க்காக்கி
 மனப்பொறுமை மிகக்கொண்டே மாதரசி மார்களாலே
 இனப்பெருமை இன்றைக்கும் எங்குமொளி வீசுதய்யா
 இனப்பெண்மை போலவே எங்களுடை பாட்டியுமே
 மனப்பொறுமை மனத்தினிமை மனத்தெளிவு மிகக் கொண்டார்
 குணமென்னும் ஒளிவீசக் குத்து விளக்கெனவே
 மணமுடித்தார் நெஞ்சத்தில் மகிழ்ந்திருந்தார் என்றைக்கும்.
 விருந்து புறந்தது விரும்பி அறங்காத்து
 தரும்பொருளிற் சிறிதேனும் சிக்கனமாய்ச் சேர்த்துவைத்து
 புகுந்தநற் பெருங்கடிக்கும் பெற்றவரின் பேருக்கும்
 தகுந்தபுகழ் சேர்த்தார் தகவுடைய சாலாட்சி
 இல்லறத்தை முறைப்படியே இன்னமுடன் தான்நடத்திப்
 பல்லறமும் செய்துவந்தார், பல்லாண்டு வாழ்ந்தாரே.

20.4.2000. அன்று “ரிஷிகேஷில்” கோவிலுர் வேதாந்த மடத்தைக் கோவிலுர் ஆதீன கர்த்தர் ஸ்ரீஸுரீ நாகச்சியப்ப ஞான தேசிகரும் பூஜ்ய ஸ்ரீ தயானந்த சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும் கூடித் திறந்து வைத்த திறப்பு விழாவில் வரவேற்புரைக் கவிதை.

இமயச் சிகரம் பலஉண்டு
எழிலே அவற்றில் மிகஉண்டு
இமயத் தடியில் இருக்கின்ற
ரிஷிகேஷ் அதிலே இன்றைக்கு
அமரும் சிகரம் இரண்டுண்டு
அவரால் புண்ணியம் நமக்குண்டே
திமிர்ந்த ஞானச் சிகரமொன்று
திகழும் பண்பின் சிகரமுடன்.

திருமகள் கலைமகள் ஒன்றாகச்
சேர்வதே இல்லை என்பாரே
சரஸ்வதி புதல்வன் தயானந்தா
இலக்குமி மைந்தர் எம்சாமி
இருவரும் கூடி உள்ளாரே
இப்பார் நம்மை எய்திடவே
வருநாள் நன்னாள் தமிழாலே
பிரம்ம ஞானத் திருநாளே!

அறிவுச் செறிவால் தெளிந்தநல்ல
வாக்குத் திறத்தால் ஞானத்தைப்
பெருகும் தாயின் பாலாதம்
பிரம்ம வித்தை விரிவாக்கும்
அரியார் சாமி தயானந்தா
இருளைத் துரத்தும் கதிராகி
அறிவுக் கங்கை நீராக
அளிக்கும் ஞானச் சிகரந்தான்.

பற்றை விட்டு அன்புகொட்டிக்
கொடுத்தால் தழைப்பது நற்பண்டு
கொட்டிக் கொடுத்த குலத்தின்நற்
குருவாம் எங்கள் நாச்சியப்பமா
கட்டிக் காப்பார் கலையெல்லாம்
கல்வி வளர்ப்பார் உலகெல்லால்
எட்டாப் பணியின் சிகரந்தான்
எங்கள் சாமி வாழியவே!

இருநூ றாய்டாய் யாவருக்கும்
எளிதாய்த் தமிழில் வேதாந்தம்
பிரிவினை பேதம் இன்றித்தான்
பாடம் பதித்த கிளைமடத்தை.
கூடித் திறக்கின்றார்
இனிமை இனிமை இனிமேலே
பரவும் பண்பு ஆயாக
பெருகும் ஞானம் ஆறாக!

BLESSINGS

Dear Meyyappan,

I have found among my papers your Tamil Poems with the translation that you wrote on the occasion of the birthday. I enjoyed reading it again. You have a creative writing skill. You should continue writing. It is Bhagvan's gift.

with best wishes and love.

Yours,

Swami Dayananda Saraswati.